

er et Middel, som Nationalbanken som saadan raader over, og som jeg ikke tror, man gør noget godt ved at kritisere. Jeg vilde derfor meget henstille til den højtærede Regering, at den først søgte at forhandle underhaanden med Nationalbanken og uden at lade Offentligheden tilgaa Meddelelse om, at det sker, og betænke, at Nationalbanken med Hensyn til dette Forhold er en Faktor, som Regeringen ikke kan behandle efter Behag. Jeg tror, at man kun skader ved at stille Nationalbanken, som dog er Værneren af vort Pengevæsen — om den har gjort det godt nok eller ikke, er en Sag for sig —, op imod Regeringen. Jeg tror, at den højtærede Regering efter at være blevet Regering har et aabent Øje for, at dette at skabe Ro om hele vort Valutaspørgsmaal er en Faktor af ikke ubetydelig Vigtighed. Men til, at dette kan ske, hører ogsaa, at den højtærede Regering lader være med at kritisere Handlinger, som begaas af Faktorer, som nu en Gang ikke staar under Regeringens Formynderskab.

Indenrigsministeren (Hauge): Jeg ved ikke af, at der her ved denne Lejlighed fra Regeringsbænkenes Side er rejst nogen Kritik imod Nationalbanken. Der har tidligere været rejst en meget stærk Kritik imod Nationalbanken, men denne Kritik var rejst fra et Partis Side, som det ærede Medlem hidtil har støttet paa det varmeste. Hvad Diskontoen angaar, tror jeg, at jeg kan udtale Ønskeligheden af at faa den bragt ned hurtigt; men det er jo klart, at Nationalbanken her er den ene Part, som skal forhandle om denne Sag. Naar Nationalbanken i det hele taget forhøjede sin Diskonto fra 6 til 7, skyldtes det efter mit Kendskab til Nationalbankens Motivering for Forhøjelsen ikke, at man i Nationalbanken mente, at det var ønskeligt at faa Diskontoen forhøjet, men at man ansaa det for nødvendigt, fordi Regeringen ikke støttede Banken tilstrækkeligt i de Bestræbelser, den var inde i for at holde Kronekursen oppe; men den Gang var der jo andre Regeringspartier i denne Sal, end der er nu, vi havde da en anden Regering, end vi har nu. Derfor synes det mig ogsaa ganske uretfærdigt af det ærede Medlem Hr. Korsgaard at rejse nogen Bebrejdelse mod den nuværende Regering for dens Forhold til Nationalbanken. Jeg har aldrig undladt at sige, at Nationalbanken alene ikke kunde være forpligtet til at holde Landets Pengevæsen i Orden, andre

Faktorer maatte her træde hjælpende til; men Nationalbanken har naturligvis betydelig Indflydelse, naar Talen er om Landets Pengevæsen — det havde den, og det har den fremdeles. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at der er det bedste Forhold til Stede mellem Nationalbankens Ledelse og Regeringen, og at de Forhandlinger, der føres mellem Nationalbanken og Regeringen, føres under de venskabeligste Former.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Den højtærede Indenrigsminister erklærede, at naar Nationalbanken i sin Tid gik til den høje Diskonto, var det, fordi den ansaa det for nødvendigt, og naturligvis ikke, fordi den fandt, at det var en for Landet behagelig Kur. Deri er jeg ganske enig med den højtærede Indenrigsminister. Lad os nu se, om Nationalbanken finder, at som Forholdene nu ligger, er det ikke mere nødvendigt. Til den Tid kan Diskontoen gaa ned. Men der kan virkelig ikke være Tvivl om, at der fra den ansvarlige Regerings Side til Offentligheden er fremsat Udtalelser, gaaende ud paa, at Diskontoen burde sættes ned. Dette mener jeg vedblivende er uheldigt. Det glæder mig, at Forhandlingerne med Nationalbanken føres i stor Venskabelighed. Jeg kunde ønske, at de ogsaa blev ført, uden at det kom til Offentlighedens Kundskab, hvad den ene eller den anden Part ønskede, at de altsaa blev ført paa en saadan Maade, at man holdt det hemmeligt, indtil der virkelig skete noget, idet det vedblivende er min Overbevisning, at den stadige Talen om den høje Diskonto kan virke skadeligt. Naar den til sin Tid bliver nedsat — og nedsat med Nationalbankens Samtykke —, er det klart, at saa vil enhver hilse dette med Tilfredshed, idet man da maa gaa ud fra, at Nationalbanken er kommet til den Antagelse, at det nu er forsvarligt at nedsætte Diskontoen.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Johannes Lou: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.